

พระธรรมดาเนียล - หมายเลขหกสิบเอ็ด

การเผยแผ่แห่งภาพพยากรณ์: ทำความเข้าใจนิมิตของดาเนียล พันธสัญญา
และเวลาของการผนึกไว้ในวาระสุดท้าย

Jeff Pippenger
2024-01-25

กาเบรียลมาหาดาเนียลในบทที่เก้า

เพื่อประทานความชำนาญและความเข้าใจแก่เขาเกี่ยวกับนิมิตทั้งสองซึ่งได้ถูกนำเสนอไว้ในบทที่แปด

และท่านได้แจ้งแก่ข้าพเจ้า และได้สนทนากับข้าพเจ้า และกล่าวว่า โอ ดาเนียล
บัดนี้ข้าพเจ้าออกมาเพื่อให้ท่านมีสติปัญญาและความเข้าใจ ตั้งแต่เมื่อท่านเริ่มวิงวอน
พระบัญชาก็ได้ออกมา และข้าพเจ้าได้มาเพื่อสำแดงแก่ท่าน เพราะท่านเป็นผู้ที่ทรงรักยิ่ง เหตุฉะนั้น
จงเข้าใจถ้อยคำนี้ และใคร่ครวญนิมิตนั้น ดาเนียล 9:22, 23

เพื่อที่ดาเนียลจะมี "ความเข้าใจ" ตามที่เขาจำเป็นต้องมีนั้น กาเบรียลได้บอกเขาให้เข้าใจทั้ง "เรื่องนั้น" และ
"นิมิต" "เรื่องนั้น" คือ นิมิตว่าด้วยการเหยียบย่ำสถานนมัสการและกองทัพ และ "นิมิต" คือ
นิมิตเรื่องการปรากฏขึ้นของวันที่ 22 ตุลาคม ค.ศ. 1844 ซีสเตอร์ไวท์ยังเน้นนิมิตทั้งสองนี้เช่นกัน
เมื่อท่านแจ้งแก่เราว่า

ดาเนียลกำลังแสวงหาที่จะเข้าใจความสัมพันธ์ระหว่างการเป็นเชลยเจ็ดสิบปีและสองพันสามร้อยปี
เจ็ดสิบปีนั้นคือสิ่งที่กาเบรียลระบุว่าเป็น "เรื่องนั้น" และ "นิมิต" คือสองพันสามร้อยปี ดาเนียลเป็นตัวแทนของ
"คนมีปัญญา" ในวาระสุดท้าย เมื่อกาเบรียลให้คำอธิบายเกี่ยวกับสองพันสามร้อยปี "คนมีปัญญา"
ยอมตระหนักทั้ง "เรื่องนั้น" และ "นิมิต" ในคำอธิบายของกาเบรียล ส่วนคนอธรรมไม่เข้าใจ
พวกมิลเลอไรต์เข้าใจ "เรื่องนั้น" และ "นิมิต" แต่เข้าใจเพียงอย่างจำกัดเท่านั้น

ระยะเวลาแห่งการทดลองสี่ร้อยเก้าสิบปีนั้น เป็นช่วงเวลาที่ตั้งอยู่บนพื้นฐานของการกบฏต่อพันธสัญญาแห่ง
"เจ็ดเวลา" เป็นเวลาสี่ร้อยเก้าสิบปี ดังที่ปรากฏในเลวีนิติ บทที่ยีสิบห้าและยีสิบหก การเป็นเชลยเจ็ดสิบปีนั้นเป็น
นผลรวมของบรรดาปีทั้งสิ้นที่แผ่นดินไม่ได้รับอนุญาตให้ผลิตเพลินกับการหยุดพักของตน⁴

สัปดาห์ที่พระคริสต์ทรงยืนยันพันธสัญญากับคนเป็นอันมากนั้น

เป็นภาพประกอบของการโต้แย้งอันเกี่ยวกับพันธสัญญาของพระองค์ ดังที่แสดงไว้โดยช่วงเวลาสองช่วง
ช่วงละหนึ่งพันสองร้อยหกสิบวัน สัปดาห์เชิงพยากรณ์นั้นถูกแบ่งออกโดยกางเขน
ซึ่งเป็นสัญลักษณ์แทนตราประทับของพระเจ้า

"ตราประทับของพระเจ้าผู้ทรงพระชนม์ ซึ่งถูกประทับไว้ที่หน้าผากของชนชาติของพระองค์นั้น คืออะไร?
มันคือตราหมายซึ่งทูตสวรรค์อ่านได้ แต่มนุษย์ด้วยตาเนื้อไม่อาจอ่านได้;
เพราะทูตสวรรค์ผู้ทำลายจะต้องเห็นตราหมายแห่งการไถ่ สติปัญญาที่รู้แจ้งได้เห็นหมายสำคัญแห่งกางเขน
ของกาลวาริในบรรดาบุตรชายและบุตรหญิงที่องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงรับไว้เป็นบุตรบุญธรรม
บาปแห่งการละเมิดพระราชบัญญัติของพระเจ้าถูกขจัดออกไปแล้ว พวกเขาสวมอาภรณ์มงคลสมรส
และเชื่อฟังพร้อมทั้งสัตย์ซื่อต่อพระบัญชาทั้งสิ้นของพระเจ้า" Manuscript Releases, เล่ม 21, 52.

สัปดาห์นั้นเป็นแบบอย่างของช่วงเวลาสองช่วง ช่วงละหนึ่งพันสองร้อยหกสิบปี

ซึ่งถูกแบ่งออกที่กฎหมายวันอาทิตย์แห่งปี 538 (เครื่องหมายของสัตว์ร้าย) ซึ่งในการนั้น ศาสนานอกรีต
และต่อมาระบอบสันตะปาปา ได้เหยียบย่ำสถานบริสุทธิ์และพลโยธา ตลอดหนึ่งพันสองร้อยหกสิบวัน
พระคริสต์ได้ทรงประทานคำพยากรณ์ของพระองค์ แล้วต่อมาอีกหนึ่งพันสองร้อยหกสิบวัน

พระคริสต์ได้ทรงประทานคำพยาานเดียวกันนั้นผ่านทางเหล่าสาวกของพระองค์ ตลอดหนึ่งพันสองร้อยหกสิบปี
ชาตานได้ให้คำพยาานของมันผ่านทางศาสนานอกกริต และต่อมาอีกหนึ่งพันสองร้อยหกสิบปี
ชาตานได้ให้คำพยาานของมันผ่านทางระบอบสันตะปาปา

พันธสัญญาซึ่งโดยการไม่เชื่อฟังของอิสราเอลโบราณได้กลายเป็น "ข้อพิพาท" ของพระเจ้า
คือพันธสัญญาในเลวีนิติ บทที่ยีสืบห้า ซึ่งได้กำหนดเรื่องการพักของแผ่นดิน
และปัญปีลีซึ่งจะต้องมีการเฉลิมฉลองทุก ๆ ปีที่สี่สิบเก้า

และพระเยโฮวาห์ตรัสกับโมเสสบนภูเขาซีนายว่า "จงกล่าวแก่ชนชาติอิสราเอล และบอกเขาทั้งหลายว่า
เมื่อพวกเขาเข้ามาถึงแผ่นดินซึ่งเราให้แก่พวกเขาแล้ว แผ่นดินนั้นจะต้องถือสะบาโตถวายแด่พระเยโฮวาห์
เจ้าจงหว่านนาของเจ้าอยู่หกปี และจงตัดแต่งสวนองุ่นของเจ้าอยู่หกปี และเก็บผลของมัน
แต่ในปีที่เจ็ดจะเป็นปีสะบาโตแห่งการหยุดพักสำหรับแผ่นดิน เป็นสะบาโตถวายแด่พระเยโฮวาห์
เจ้าอย่าหว่านนา อย่าตัดแต่งสวนองุ่น สิ่งทิงอกขึ้นเองจากการเกี่ยวของเจ้า เจ้าอย่าเกี่ยว
และองุ่นจากเถาที่มีได้ตัดแต่งของเจ้า เจ้าอย่าเก็บ เพราะเป็นปีแห่งการหยุดพักสำหรับแผ่นดิน
และสะบาโตของแผ่นดินนั้นจะเป็นอาหารสำหรับพวกเขา คือสำหรับตัวเจ้า สำหรับทาสชายของเจ้า
สำหรับทาสหญิงของเจ้า สำหรับลูกจ้างของเจ้า และสำหรับคนต่างด้าวที่อาศัยอยู่กับเจ้า
ทั้งสำหรับฝูงสัตว์ของเจ้า และสำหรับสัตว์ป่าที่อยู่ในแผ่นดินของเจ้า
ผลผลิตทิงสิ้นของแผ่นดินนั้นจะเป็นอาหาร "และเจ้าจงนับสะบาโตแห่งปีให้แก่ตนเองเจ็ดครั้ง
คือเจ็ดคูณเจ็ดปี และระยะเวลาแห่งสะบาโตของปีทิงเจ็ดครั้งนั้นจะเป็นสี่สิบเก้าปีสำหรับเจ้า
แล้วเจ้าจงให้เปาแตรปัญปีลีในวันที่สิบของเดือนที่เจ็ด ในวันที่สิบมคมทินนั้น
พวกเขาจงให้เปาแตรไปทั่วแผ่นดินของพวกเขา และพวกเขาจงถือว่าปีทิงห้าสิบนั้นเป็นปีบริสุทธิ
และจงประกาศอิสรภาพทั่วแผ่นดินแก่ชาวแผ่นดินทิงปวง ปีนั้นจะเป็นปัญปีลีสำหรับพวกเขา
และทุกคนจะต้องกลับคืนสู่กรรมสิทธิ์ของตน และทุกคนจะต้องกลับคืนสู่ครอบครัวของตน
ปีทิงห้าสิบนั้นจะเป็นปัญปีลีสำหรับพวกเขา พวกเขาอย่าหว่าน อย่าเกี่ยวสิ่งทิงอกขึ้นเองในปีนั้น
และอย่าเก็บองุ่นจากเถาที่มีได้ตัดแต่ง เพราะเป็นปัญปีลี ปีนั้นจะบริสุทธิสำหรับพวกเขา
พวกเขาจงกินผลผลิตของมันจากในทุ่งนา ในปีแห่งปัญปีลีนี้ ทุกคนจะต้องกลับคืนสู่กรรมสิทธิ์ของตน"
เลวีนิติ 25:1-13

ช่วงเวลาแรกของคำพยาากรณสองพันสามร้อยปีนั้น เช่นเดียวกับสี่ปดาห์ที่พระคริสต์ทรงยืนยันพันธสัญญา
และช่วงเวลาสี่ร้อยเก้าสิบปี มีความสัมพันธ์โดยตรงกับ "เจ็ดเวลา" ในเลวีนิติ บทที่ยีสืบห้าและยีสืบหก

เหตุฉะนั้น จงรู้และเข้าใจเถิดว่า ตั้งแต่เวลาที่พระบัญชาให้ออกไปเพื่อฟื้นฟูและสร้างกรุงเยรูซาเล็มขึ้นใหม่
จนถึงพระเมสสิยาห์ผู้ทรงเป็นเจ้านาย จะมีเจ็ดสี่ปดาห์ และหกสิบสองสี่ปดาห์ ถนนจะถูกสร้างขึ้นอีก
และกำแพงด้วย แม้ในยามแห่งความทุกข์ยากลำบาก ดาเนียล 9:2

หกสิบเก้าสี่ปดาห์ซึ่งเริ่มต้นในปี 457 ก่อนคริสตกาล นำท่านไปถึงพิธีบัพติศมาของพระคริสต์
และถึงการเริ่มต้นของสี่ปดาห์ซึ่งพระองค์ทรงยืนยันพันธสัญญา ซึ่งเป็นพันธสัญญาแห่ง "ข้อพิพาท"
ของพระเจ้า แต่มีสี่ปดาห์แห่งสี่ปดาห์หนึ่งช่วง (สี่สิบเก้าปี)
ซึ่งถูกแยกออกจากหกสิบเก้าสี่ปดาห์นั้นด้วยถ้อยคำว่า "เจ็ดสี่ปดาห์ และหกสิบสองสี่ปดาห์" โดยเริ่มต้นในปี
457 ก่อนคริสตกาล จะต้องมีสี่สิบเก้าปี อันเป็นการอ้างถึงพันธสัญญาในเลวีนิติ บทที่ยีสืบห้า
และถึงการเฉลิมฉลองปีโยบิลอย่างชัดเจน สี่สิบเก้าปีนั้นมิได้เป็นเพียงสัญลักษณ์ของวาระปีโยบิลเท่านั้น
แต่ยังเป็นสัญลักษณ์ของวันเพ็นเทคอสต์ด้วย
ซึ่งเป็นวันที่ห้าสิบซึ่งตามมาหลังจากสี่สิบเก้าวันแห่งเทศกาลสี่ปดาห์อีกด้วย

สี่สิบเก้าปีแรกของสองพันสามร้อยปี, สี่ร้อยเก้าสิบปี, และสี่ปดาห์ที่พันธสัญญาได้รับการยืนยัน
ล้วนเชื่อมโยงโดยตรงกับสองพันห้าร้อยยีสืบปี, ซึ่งแทนไว้ว่าเป็น "เจ็ดเวลา" ในเลวีนิติ บทที่ยีสืบหก

องค์ประกอบทุกประการของคำพยากรณ์สองพันสามร้อยปีเชื่อมโยงโดยตรงกับ "เจ็ดเวลา" ซึ่งแอ็ดเวนติสม์ได้ละทิ้งและปฏิเสธไปในปี 1863 "เจ็ดเวลา" เป็นสัญลักษณ์ของพันธสัญญาแห่งปีโยบิลี และด้วยเหตุนี้จึงควรสังเกตด้วยว่า เมื่อสองพันสามร้อยปีสิ้นสุดลงในวันที่ 22 ตุลาคม 1844, สองพันห้าร้อยยี่สิบปีก็สิ้นสุดลงในวันเดียวกันนั้นด้วย เพราะโมเสสได้บันทึกไว้ในเลวีนิติ บทที่ยี่สิบห้าว่า:

และเจ้าจงนับปีสะบาโตเจ็ดคราวสำหรับตน คือเจ็ดครั้ง ๆ ละเจ็ดปี และช่วงเวลาของปีสะบาโตทั้งเจ็ดคราวนั้นจะเป็นสี่สิบเก้าปีสำหรับเจ้า แล้วในวันที่สิบของเดือนที่เจ็ด เจ้าจงให้เปาเตรยูบิลี ในวันลบมลทินบาป พวกเจ้าจงให้เปาเตรนั้นไปทั่วแผ่นดินของเจ้า เลวีนิติ 25:8, 9

ทุกช่วงเวลาแห่งคำพยากรณ์ภายในสองพันสามร้อยปีนั้น สัมพันธ์โดยตรงกับ "เจ็ดเท่า" ในเลวีนิติ บทที่ยี่สิบหก รวมทั้งวันซึ่งช่วงเวลาแห่งคำพยากรณ์ทั้งสองสิ้นสุดลงด้วย สี่สิบเก้าปีแรกซึ่งระบุถึงงานแห่งการสร้างและฟื้นฟูกรุงเยรูซาเล็มขึ้นใหม่ ซึ่งจะแล้วเสร็จสมบูรณ์เมื่อประชากรของพระเจ้าออกมาจากบาบิโลน พระวิหารถูกสร้างเสร็จก่อนพระราชกฤษฎีกาฉบับที่สาม เช่นเดียวกับที่พระวิหารของขบวนการมิลเลอไรต์เสร็จสมบูรณ์ก่อนทูตสวรรค์องค์ที่สามมาถึง กระนั้น ภายหลังปี 457 ก่อน ค.ศ. "ถนน" ยังจำเป็นต้อง "ถูกสร้างขึ้นใหม่ และกำแพงด้วย แม้ในยามยากลำบาก" ในฐานะอัลฟาและโอเมกา พระเยซูทรงสำแดงจุดจบของสิ่งหนึ่งด้วยจุดเริ่มต้นของสิ่งนั้นเสมอ และภายหลังวันที่ 22 ตุลาคม ค.ศ. 1844 พวกมิลเลอไรต์จะต้องทำ "ถนน" และ "กำแพง" ให้แล้วเสร็จ "ในยามยากลำบาก"

ซิสเตอร์ไวท์ระบุว่ากำแพงคุ้มกันตามตัวอักษรรอบกรุงเยรูซาเล็มเป็นสัญลักษณ์แห่งพระราชบัญญัติของพระเจ้า และทันทีหลังวันที่ 22 ตุลาคม ค.ศ. 1844

ผู้สัจย์ชื่อได้ถูกนำเข้าไปในสถานนมัสการแห่งสวรรค์และตระหนักถึงพระราชบัญญัติของพระเจ้า (คือกำแพงนั้น) เพื่อจะตระหนักถึงพระราชบัญญัติของพระเจ้า รวมทั้งวันสะบาโตด้วย กลุ่มมิลเลอไรต์จึงถูกนำกลับไปสู่พันธสัญญาของอิสราเอลโบราณ การฟื้นฟู "ถนน" ตามตัวอักษรนั้น คือการฟื้นฟูที่ได้สำเร็จขึ้นฝ่ายจิตวิญญาณเมื่อกลุ่มมิลเลอไรต์หวนกลับไปสู่ "ทางเก่า" ของเยเรมีย์ "เวลายากลำบาก" ที่จะมีอยู่ในช่วงเวลาซึ่งกำแพงและถนนได้รับการสถาปนาขึ้นนั้น จะต้องสำเร็จหลังปี 1844 และสงครามกลางเมืองซึ่งในเวลานั้นกำลังใกล้เข้ามา และไม่นานก็เริ่มขึ้นในประวัติศาสตร์นั่นเอง เป็นตัวแทนของเวลายากลำบากนั้น

หากพวกเขาสัจย์ชื่อแล้ว พวกเขาก็คงจะได้มาถึงปีที่ห้าสิบเชิงสัญลักษณ์แห่งยูบิลี (ซึ่งเป็นเวลาที่ทาสได้รับการปลดปล่อย)

อันเป็นสิ่งที่มีความหมายแทนด้วยวันที่ห้าสิบของเทศกาลเพ็นเทคอสต์ด้วยเช่นกัน (ซึ่งเป็นเวลาที่ชาวสารแห่งการปลดปล่อยถูกส่งออกไปยังทั่วโลก) แต่ภายหลังปี 1844 คนส่วนใหญ่ได้ต่อต้านความสว่างเรื่องวันสะบาโต และในปี 1863 พวกเขายังได้ปฏิเสธข่าวสารของโมเสส ("เจ็ดเวลา") ซึ่งได้ถูกนำมาถึงพวกเขาโดยเอเลียห์ (William Miller) อีกด้วย กล่าวอีกนัยหนึ่งคือ พวกเขาได้หันเหไปจาก "ถนน" (บรรดาวิถีโบราณ) ซึ่งพวกเขาถูกกำหนดให้ซ่อมแซมขึ้นใหม่และดำเนินอยู่ในนั้น.

พระเยซูทรงยกเอาจุดเริ่มต้นมาเป็นภาพประกอบของจุดจบอยู่เสมอ และเมื่อคำอุปมาเรื่องหญิงพรหมจารีสิบคนถูกกล่าวซ้ำอีกครั้งในวาระสุดท้าย งานแห่งการฟื้นฟูกรุงเยรูซาเล็มก็จะต้องสำเร็จอีกครั้งหนึ่ง "ถนนและกำแพง" จะถูกสร้างขึ้นใน "ยามลำบากยิ่ง" บัดนี้เรากำลังก้าวเข้าสู่ยามลำบากนั้น วันที่ 22 ตุลาคม ค.ศ. 1844 เป็นแบบอย่างล่วงหน้าของกฎหมายวันอาทิตย์ซึ่งกำลังจะมาถึงในไม่ช้า ดังนั้นเมื่อ "ชีวโม่งแห่งแผ่นดินไหวใหญ่" แห่งวิวัฒนาการที่สิบเอ็ดมาถึง ถนนและกำแพงก็จะถูกสร้างขึ้นในยามลำบากยิ่ง

บัดนี้เราจะระบุว่ายามลำบากนั้นคือ “การที่บรรดาประชาชาติโกรธแค้น”
อันเกิดจากสงครามของอิสลามที่ทวีความรุนแรงขึ้นเรื่อย ๆ

ขณะอธิบายสิ่งที่ได้เขียนไว้ก่อนหน้านี้นี้เกี่ยวกับ “เวลาแห่งความทุกข์ยาก”
นางได้ให้คำอธิบายซึ่งถูกบันทึกไว้ในหนังสือ Early Writings.

“1. ในหน้า 33 มีข้อความดังต่อไปนี้ว่า: ‘ข้าพเจ้าเห็นว่าวันสะบาโตอันบริสุทธิ์นั้นเป็นอยู่ และจะเป็น
กำแพงที่กั้นแยกระหว่างอิสราเอลแท้ของพระเจ้ากับบรรดาผู้ไม่เชื่อ
และว่าสะบาโตเป็นประเด็นสำคัญยิ่งที่จะทำให้ใจของบรรดาวิสุทธิชนอันเป็นที่รักของพระเจ้า
ผู้ซึ่งกำลังรอคอยนั้น เป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน
ข้าพเจ้าเห็นว่าพระเจ้าทรงมีบุตรของพระองค์ซึ่งยังไม่เห็นและยังไม่ได้ถือรักษาวันสะบาโต
พวกเขายังมิได้ปฏิเสธความสว่างเกี่ยวกับเรื่องนี้ และเมื่อถึงการเริ่มต้นแห่งเวลาแห่งความทุกข์ยาก
พวกเราก็เปี่ยมด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์ขณะที่เรากลับไปและประกาศเรื่องวันสะบาโตให้ครบถ้วนยิ่งขึ้น”

“นิมิตนี้ได้ประทอนในปี 1847 เมื่อในหมู่พี่น้องแอ็ดเวนติสต์ยังมีเพียงไม่กี่คนที่ถือรักษาวันสะบาโต และใน
บรรดาคนเหล่านั้นก็มีเพียงไม่กี่คนที่เห็นว่าการถือรักษาวันนั้นมีความสำคัญเพียงพอที่จะขีดเส้นแบ่งระหว่าง
ประชากรของพระเจ้ากับผู้ที่ไม่เชื่อ บัดนี้การสำเร็จตามนิมิตนั้นกำลังเริ่มปรากฏให้เห็น
‘การเริ่มต้นแห่งเวลาทุกข์ยาก’ ที่กล่าวถึง ณ ที่นี้ มิได้หมายถึงเวลาเมื่อภัยพิบัติทั้งหลายจะเริ่มถูกเทลงมา
หากแต่หมายถึงช่วงเวลาสั้น ๆ ก่อนที่ภัยพิบัติเหล่านั้นจะถูกเทลงมา
ขณะที่พระคริสต์ยังทรงอยู่ในสถานนมัสการสวรรค์ ในเวลานั้น
ขณะที่พระราชกิจแห่งความรอดกำลังจะสิ้นสุดลง ความทุกข์ยากจะกำลังมาถึงโลก
และบรรดาประชาชาติก็จะโกรธเคือง แต่ยังคงเหนียวรั้งไว้เพื่อมิให้ขัดขวางงานของทูตสวรรค์องค์ที่สาม
ในเวลานั้น ‘ฝนชุกปลายฤดู’ หรือการพินาศขึ้นจากเบื้องพระพักตร์องค์พระผู้เป็นเจ้า จะมาถึง
เพื่อประทอนฤทธิ์อำนาจแก่เสียงอันดังของทูตสวรรค์องค์ที่สาม
และเตรียมธรรมิกชนให้ยืนหยัดได้ในเวลาที่ภัยพิบัติเจ็ดประการสุดท้ายจะถูกเทลงมา” Early
Writings, 85.

มี “ช่วงระยะเวลาอันสั้น” ซึ่งมาก่อนการสิ้นสุดแห่งเวลาทดลอง เมื่อ “ประชาชาติทั้งหลายจะโกรธเคือง
แต่ยังถูกยับยั้งไว้” ในเวลาเดียวกันนั้น “ฝนชุกปลายฤดู” ก็มาถึง การ “โกรธเคืองของประชาชาติทั้งหลาย”
เป็นสัญลักษณ์ที่ถูกระบุไว้ในพระธรรมวิวรณ์ บทที่สิบเอ็ด

บรรดาประชาชาติทั้งหลายก็โกรธเคือง และพระพิโรธของพระองค์ก็มาถึงแล้ว
และถึงเวลากำหนดพิพากษาคคนตาย
เพื่อพระองค์จะทรงประทอนบาเหน็จแก่ผู้รับใช้ของพระองค์คือพวกศาสดาพยากรณ์ แก่วิสุทธิชนทั้งหลาย
และแก่บรรดาผู้ที่ยาเกรงพระนามของพระองค์ ทั้งผู้น้อยและผู้ใหญ่
และเพื่อทรงทำลายบรรดาผู้ที่ทำลายแผ่นดินโลก วิวรณ์ 11:18

ซิสเตอร์ไวต์ให้ข้อคิดเห็นเกี่ยวกับข้อพระคัมภีร์ข้อนี้

“ข้าพเจ้าเห็นว่า ความโกรธของบรรดาประชาชาติ พระพิโรธของพระเจ้า และเวลาที่จะพิพากษาคคนตายนั้น
เป็นเหตุการณ์ที่แยกออกจากกันอย่างชัดเจน โดยเกิดขึ้นต่อเนื่องกันไปทีละอย่าง
อีกทั้งข้าพเจ้ายังเห็นด้วยว่า มีคาเอลยังมีได้ทรงลุกขึ้น
และเวลาความทุกข์ลำบากอย่างไม่เคยมีมาก่อนนั้น ยังมีได้เริ่มขึ้น บัดนี้บรรดาประชาชาติกำลังโกรธอยู่
แต่เมื่อมหาบุโรหิตของเราได้ทรงเสร็จสิ้นพระราชกิจของพระองค์ในสถานนมัสการแล้ว
พระองค์จะทรงลุกขึ้น ทรงสวมเครื่องทรงแห่งการแก้แค้น แล้วภัยพิบัติเจ็ดประการสุดท้ายจะถูกเทลงมา”

“ข้าพเจ้าเห็นว่าทูตสวรรค์ทั้งสองจะยึดลมทั้งสี่ไว้จนกว่างานของพระเยซูในสถานนมัสการจะเสร็จสิ้น แล้วภัยพิบัติทั้งเจ็ดประการสุดท้ายจึงจะมาถึง” Early Writings, 36.

“การทำให้บรรดาประชาชาติโกรธเคือง” เกิดขึ้นก่อนที่เวลาทดลองจะสิ้นสุดลงไม่นาน เพราะหลังจากนั้นคือ “พระพิโรธของพระเจ้า” “พระพิโรธของพระเจ้า” เกิดขึ้นเมื่อเวลาทดลองสิ้นสุดลง และ “เวลาที่จะพิพากษาคนตาย” หมายถึงการพิพากษาที่เกิดขึ้นระหว่างสหัสวรรษ และมีได้หมายถึงการพิพากษาคนตายซึ่งได้เริ่มขึ้นในปี 1844.

และข้าพเจ้าเห็นทูตสวรรค์องค์หนึ่งลงมาจากสวรรค์ ถือกุญแจแห่งเหวลึกและโซ่ใหญ่ไว้ในมือของท่าน ท่านจึงจับพยานคนนั้น คือ งูดีกดำบรรพ์ ผู้ซึ่งเป็นมารและซาตาน แล้วล่อมมันไว้หนึ่งพันปี และโยนมันลงไปในเหวลึก ปิดขังมันไว้ และประทับตราไว้เหนือมัน เพื่อมิให้มันล่อลวงบรรดาประชาชาติอีก จนกว่าจะครบหนึ่งพันปี ภายหลังจากนั้นมันจะต้องถูกปล่อยออกมาชั่วระยะหนึ่ง และข้าพเจ้าเห็นบัลลังก์หลายบัลลังก์ และมีผู้หนึ่งผู้นั่งบนบัลลังก์เหล่านั้น และทรงมอบการพิพากษาไว้แก่เขาทั้งหลาย และข้าพเจ้าเห็นดวงวิญญาณของบรรดาผู้ที่ถูกตัดศีรษะเพราะคำพยานของพระเยซู และเพราะพระวาทะของพระเจ้า และผู้ที่มีได้กราบไหว้สัตว์ร้ายนั้นหรือรูปของมัน และมิได้รับเครื่องหมายของมันไว้ที่หน้าผากหรือที่มือของตน และเขาทั้งหลายก็กลับมีชีวิตขึ้นมา และครอบครองร่วมกับพระคริสต์ตลอดหนึ่งพันปี วิวรณ์ 20:1-4

การพิพากษาซึ่ง “ทรงมอบแก่” ธรรมิกชน บ่งชี้ว่า ในระหว่างสหัสวรรษพวกเขาจะเป็นผู้พิพากษาคนชั่ว มิใช่ว่าพวกเขาเป็นผู้ถูกพิพากษา!

“ในช่วงหนึ่งพันปีระหว่างการเป็นขึ้นจากตายครั้งแรกกับครั้งที่สองนั้น การพิพากษาคนชั่วจะเกิดขึ้น วัตรทูตเปาโลชี้ไปยังการพิพากษาว่าเป็นเหตุการณ์ซึ่งเกิดขึ้นภายหลังการเสด็จมาครั้งที่สอง ‘อย่าพิพากษาสิ่งใดก่อนถึงเวลา จนกว่าองค์พระผู้เป็นเจ้าจะเสด็จมา พระองค์จะทรงเปิดเผยสิ่งที่ซ่อนอยู่ในความมืด ให้ปรากฏ และจะทรงสำแดงความดำริในใจทั้งหลาย’ 1 Corinthians 4:5. ดาเนียลประกาศว่า ‘เมื่อองค์ผู้ซาราดำรงอยู่เป็นนิตย์เสด็จมา ‘การพิพากษาก็ได้มอบแก่บรรดาวิสุทธิชนแห่งองค์ผู้สูงสุดยิ่ง’ Daniel 7:22. ในเวลานั้น คนชอบธรรมครอบครองเป็นกษัตริย์และเป็นปุโรหิตถวายแด่พระเจ้า ยอห์นกล่าวไว้ในพระธรรมวิวรณ์ว่า ‘ข้าพเจ้าเห็นบัลลังก์หลายองค์ และมีผู้มานั่งบนบัลลังก์เหล่านั้น และทรงมอบการพิพากษาไว้แก่เขาทั้งหลาย’ เขาทั้งหลายจะเป็นปุโรหิตของพระเจ้าและของพระคริสต์ และจะครอบครองร่วมกับพระองค์ตลอดหนึ่งพันปี’ Revelation 20:4, 6. ในเวลานี้เอง ตามที่เปาโลได้พยากรณ์ไว้ว่า ‘พวกธรรมิกชนจะพิพากษาโลก’ 1 Corinthians 6:2. โดยรวมเป็นหนึ่งเดียวกับพระคริสต์ พวกเขาพิพากษาคนชั่ว โดยเปรียบเทียบการกระทำของคนเหล่านั้นกับหนังสือกฎหมาย คือพระคัมภีร์ และตัดสินทุกกรณีตามการกระทำซึ่งได้กระทำไว้ในกาย แล้วส่วนที่คนชั่วจะต้องทนทุกข์นั้นก็ถูกกำหนดตามการกระทำของเขา และได้มีการบันทึกไว้ข้างชื่อนั้นในหนังสือแห่งความตาย”

“ซาตานและทูตสวรรค์ชั่วก็จะถูกพิพากษาโดยพระคริสต์และประชากรของพระองค์ด้วย เปาโลกล่าวว่า ‘ท่านทั้งหลายไม่รู้หรือว่า เราทั้งหลายจะพิพากษาทูตสวรรค์ทั้งหลาย?’ ข้อ 3 และยูดาประกาศว่า ‘และทูตสวรรค์เหล่านั้นซึ่งมิได้รักษาสถานภาพเดิมของตนไว้ แต่ได้ละทิ้งที่พำนักของตนไป พระองค์ได้ทรงจองจำพวกเขาไว้ด้วยโซ่พันธนาการภายใต้ความมืด เพื่อรอการพิพากษาในวันยิ่งใหญ่’ ยูดา 6”

“เมื่อสิ้นสุดหนึ่งพันปีแล้ว การเป็นขึ้นจากตายครั้งที่สองจะเกิดขึ้น ครั้นแล้วคนอธรรมจะถูกปลุกให้เป็นขึ้นมาจากความตาย

และจะปรากฏอยู่เบื้องพระพักตร์พระเจ้าเพื่อรับการบังคับตาม 'คำพิพากษาที่ทรงบันทึกไว้' ดังนั้น ผู้เผยพระวจนะผู้บันทึกวิวรณ์ ภายหลังจากพรณนาถึงการเป็นขึ้นจากตายของคนชอบธรรมแล้ว จึงกล่าวว่า: 'ส่วนคนตายอื่น ๆ นั้น ยังมีได้กลับมีชีวิตอีก จนกว่าจะครบหนึ่งพันปี' วิวรณ์ 20:5 และอิสยาห์ประกาศเกี่ยวกับคนอธรรมว่า: 'เขาทั้งหลายจะถูกรวบรวมไว้ด้วยกัน เหมือนเช่นนักโทษถูกรวบรวมไว้ในคุกใต้ดิน และจะถูกคุมขังไว้ในเรือนจำ และภายหลังหลายวัน เขาทั้งหลายจะถูกลงทัณฑ์' อิสยาห์ 24:22" The Great Controversy, 660, 661.

ฉะนั้น จึงเห็นได้ชัดว่า "การที่บรรดาประชาชาติถูกระงับให้โกรธ" หมายถึง "ยุคอันยากลำบาก" ที่มาถึงโลกก่อนเวลาทดลองพระคุณสิ้นสุดลง และเมื่อ "บรรดาประชาชาติโกรธขึ้น" พวกเขาจะถูก "ยับยั้งไว้" ไปพร้อมกันด้วย

"ข้าพเจ้าเห็นว่า ความโกรธแค้นของบรรดาประชาชาติ พระพิโรธของพระเจ้า และเวลาที่จะพิพากษาคนตายนั้น เป็นสิ่งที่แยกจากกันและแตกต่างกัน โดยสิ่งหนึ่งติดตามอีกสิ่งหนึ่งมา" Early Writings, 36.

ในเวลาที "บรรดาประชาชาติโกรธเคือง" ฝนปลายฤดูเริ่มตกลงมา

"ในเวลานั้น ขณะที่พระราชกิจแห่งความรอดกำลังจะสิ้นสุดลง ความทุกข์ยากจะมาถึงโลก และบรรดาประชาชาติจะพากันโกรธเคือง แต่จะถูกยับยั้งไว้เพื่อมิให้ขัดขวางพระราชกิจของทูตสวรรค์องค์ที่สาม ในเวลานั้น 'ฝนชุกปลายฤดู' หรือการขโมยให้สดชื่นจากพระพักตร์ขององค์พระผู้เป็นเจ้า จะมา เพื่อประทอนฤทธิ์อำนาจแก่เสียงร้องอันดังของทูตสวรรค์องค์ที่สาม และเตรียมธรรมิกชนให้ยืนหยัดอยู่ได้ในเวลาที่ภัยพิบัติสุดท้ายทั้งเจ็ดจะถูกเทออกมา" Early Writings, 85.

มีช่วงเวลาหนึ่งที่ "บรรดาประชาชาติโกรธเคือง" แต่ในเวลาเดียวกันก็ "ถูกยับยั้งไว้" แล้วในเวลานั้นเอง พระคริสต์ทรงสถาปนาอาณาจักรแห่งพระสิริของพระองค์ เพราะพระองค์ทรงสถาปนาอาณาจักรของพระองค์ในช่วงเวลาแห่งฝนปลายฤดู

"ฝนปลายฤดูจะตกลงมาเหนือบรรดาผู้ที่บริสุทธิ์—แล้วทุกคนจะได้รับฝนนั้นดังเช่นในกาลก่อน"

"เมื่อทูตสวรรค์ทั้งสี่ปล่อยมือ พระคริสต์จะทรงสถาปนาอาณาจักรของพระองค์ ไม่มีผู้ใดจะได้รับฝนชุกปลายฤดู นอกจากผู้ที่กำลังกระทำทุกสิ่งเท่าที่ตนสามารถจะกระทำได้" Spalding and Magan, 3.

ข้อความสองตอนก่อนหน้านี้จาก *Early Writings* ระบุว่า เมื่อบรรดาประชาชาติทั้งหลายโกรธเคือง และในเวลาเดียวกัน "ถูกยับยั้งไว้" ทูตสวรรค์ทั้งสี่ก็ยับยั้งลมทั้งสี่ไว้ ฉะนั้น การที่บรรดาประชาชาติโกรธเคืองจึงถูกแสดงไว้เป็น "ลมทั้งสี่" นางยังได้กล่าวด้วยว่า ในเวลาที่ทูตสวรรค์ทั้งสี่ยับยั้งบรรดาประชาชาติที่กำลังโกรธเคืองไว้ นั้น ฝนชุกปลายฤดูจะมาถึง ช่วงเวลาซึ่งเริ่มต้นเมื่อฝนชุกปลายฤดูมาถึง อันเป็นเวลาเดียวกันกับที่บรรดาประชาชาติโกรธเคือง แต่ยังคงยับยั้งไว้ นั้น จะดำเนินต่อไปจนกระทั่งมีคาเอลทรงลุกขึ้น และเวลาทดลองของมนุษย์สิ้นสุดลง ช่วงเวลานั้นคือช่วงที่ความรอดกำลังจะปิดลง และดังนั้นจึงเป็นตัวแทนของพระราชกิจสุดท้ายของพระคริสต์ในอภิสุทธิสถาน ซึ่งถูกระบุว่าเป็นช่วงเวลาทีพระองค์กำลังทรงลงล้างบาปของมนุษย์ หรือมีฉะนั้นก็ทรงลบชื่อของพวกเขาออกจากหนังสือแห่งการพิพากษา ช่วงเวลานั้นเอง เมื่อทูตสวรรค์กำลังยับยั้งลมทั้งสี่ไว้ คือเวลาแห่งการประทับตราของคนหนึ่งแสนสี่หมื่นสี่พันคน

อิสลามแห่งวิบัติประการที่สามคืออำนาจซึ่ง “กระทำให้บรรดาประชาชาติโกรธเคือง” และวิบัติประการที่สามมาถึงในวันที่ 11 กันยายน ค.ศ. 2001 แต่อิสลามก็ถูก “ยับยั้งไว้” โดยทันที “ลมตะวันออก” เป็นสัญลักษณ์ของอิสลาม และอิสยาห์ระบุว่า “ลมตะวันออก” คือ “ลมอันแรงกล้า” ซึ่งพระเจ้า “ทรงยับยั้ง” ไว้ การสงครามของอิสลามถูกพรรณนาซ้ำแล้วซ้ำเล่าว่าเป็นหญิงที่กำลังเจ็บครรภ์คลอดบุตร เพราะเป็นสงครามที่ทวีความรุนแรงขึ้น ซึ่งเริ่มต้นในวันที่ 11 กันยายน ค.ศ. 2001 เมื่อทูตสวรรค์ผู้ทรงฤทธานุภาพแห่งวิวรรณ์บทที่สิบแปดได้ลงมา ดังปรากฏหมายสำคัญโดยการพังทลายลงของอาคารใหญ่โตแห่งนครนิวยอร์ก

“บัดนี้มิมีคำกล่าวขึ้นมาหรือว่า ข้าพเจ้าได้ประกาศว่านครนิวยอร์กจะถูกกวาดล้างไปด้วยคลื่นหิมาน้ำหรือ? ข้าพเจ้าไม่เคยกล่าวเช่นนั้นเลย ข้าพเจ้าได้กล่าวว่า เมื่อข้าพเจ้ามองดูอาคารใหญ่โตที่กำลังก่อสร้างขึ้นที่นั่น สูงขึ้นไปเป็นชั้นแล้วชั้นเล่า ข้าพเจ้ากล่าวว่า ‘เหตุการณ์อันน่าสะพรึงกลัวยิ่งจะเกิดขึ้นเพียงใด เมื่อองค์พระผู้เป็นเจ้าทรงลุกขึ้นเพื่อทรงเขย่าแผ่นดินโลกอย่างน่าหวาดหวั่น! แล้วถ้อยคำในวิวรณ์ 18:1-3 จะสำเร็จเป็นจริง’ วิวรรณ์บทที่สิบแปดทั้งบทเป็นคำเตือนถึงสิ่งที่จะมาถึงเหนือโลก แต่ข้าพเจ้าไม่ได้รับความสว่างเป็นพิเศษเกี่ยวกับสิ่งที่จะมาถึงเหนือนครนิวยอร์ก นอกจากว่าข้าพเจ้าทราบว่ วันหนึ่งอาคารใหญ่โตที่นั่นจะถูกทำให้พังทลายลงโดยการพลิกกลับและพลิกคว่ำแห่งฤทธานุภาพของพระเจ้า จากความสว่างที่ประทอนแก่ข้าพเจ้า ข้าพเจ้าทราบว่าความพินาศอยู่ในโลก เพียงพระวจะคำเดียวจากองค์พระผู้เป็นเจ้า เพียงการแตะต้องครั้งเดียวจากฤทธานุภาพอันทรงมหิทธิฤทธิ์ของพระองค์ และสิ่งก่อสร้างมหึมาเหล่านี้ก็จะพังทลายลง เหตุการณ์ต่าง ๆ จะเกิดขึ้นซึ่งความน่าสะพรึงกลัวของมันนั้นเกินกว่าที่เราจะจินตนาการได้” Review and Herald, July 5, 1906.

บนแผนภูมิปี 1843 และ 1850 ศาสนาอิสลามถูกแทนด้วย “ม้าศึก” ในพระธรรมวิวรณ์ บทที่เก้า ซึ่งกล่าวถึงศาสนาอิสลามแห่งวิบัติประการที่หนึ่งและประการที่สอง ลักษณะของศาสนาอิสลามถูกระบุไว้โดยชื่อของกษัตริย์แห่งศาสนาอิสลาม

และพวกมันมีกษัตริย์องค์หนึ่งปกครองอยู่เหนือมัน ซึ่งคือทูตสวรรค์แห่งเหวลึกไร้ก้นบึ้ง ผู้ซึ่งมีนามในภาษาฮีบรูว่า อับบัดโดน แต่ในภาษากรีกว่า อะพอลลีออน วิวรณ์ 9:11

ชื่อพระคัมภีร์นี้ ซึ่งเป็นบทที่เก้า และชื่อที่สิบเอ็ด ได้ระบุไว้เชิงพยากรณ์ว่า ไม่ว่าจะถูกแทนไว้ในพันธสัญญาเดิม (ภาษาฮีบรู) หรือในพันธสัญญาใหม่ (ภาษากรีก) ลักษณะของอิสลามก็คือ Abaddon หรือ Apollyon ทั้งสองชื่อนี้มีความหมายว่า “ความพินาศและความตาย”

“ทูตกำลังยับยั้งลมทั้งสี่ ซึ่งทรงสำแดงเป็นม้าที่กำลังเดือดดาล พยายามจะสะบัดหลุดและพุ่งทะยานไปเหนือพื้นพิภพทั่วทั้งสิ้น นำความพินาศและความตายไปตามเส้นทางของมัน” Manuscript Releases, volume 20, 217.

ลมทั้งสี่คือม้าที่ดุร้ายแห่งคำพยากรณ์ในพระคัมภีร์ ซึ่งกำลังพยายามจะหลุดพ้นออกไป ลักษณะเชิงพยากรณ์ประการหนึ่งของม้าที่ดุร้ายนั้นคือ มันถูกยับยั้งไว้ แต่กำลังพยายามจะหลุดพ้นออกไปและนำ “ความพินาศและความตาย” มาสู่ทั่วพิภพ เราจะกล่าวถึงประเด็นเหล่านี้ต่อไปในบทความถัดไป

โอ ขอสักแต่ว่าประชากรของพระเจ้าจะมีสำนึกถึงความพินาศที่กำลังจะมาถึงของเมืองนับพัน ซึ่งบัดนี้แทบจะถูกมอบให้แก่การกราบไหว้รูปเคารพอยู่แล้ว! แต่คนเป็นอันมากในหมู่ผู้ที่ควรประกาศความจริงกลับกำลังกล่าวหาและพิพากษาลงโทษพี่น้องของตน

เมื่อฤทธิ์อำนาจแห่งการเปลี่ยนใจของพระเจ้ามาสู่จิตใจทั้งหลายแล้ว จะเกิดการเปลี่ยนแปลงอย่างชัดเจน มนุษย์จะไม่มีใจ โน้มเอียงที่จะวิพากษ์วิจารณ์และรื้อทำลายอีกต่อไป พวกเขาจะไม่ยืนอยู่ในตำแหน่งที่ขัดขวางมิให้ความสว่างฉายไปสู่โลก การดิ้นรนและการกล่าวหาของพวกเขาจะยุติลง อำนาจทั้งหลายของศัตรูกำลังระดมพลเพื่อสงคราม การต่อสู้อันเข้มงวดอยู่เบื้องหน้าเราแล้ว จงเข้ามาใกล้ชิดกันเถิด พี่น้องชายหญิงของข้าพเจ้า จงเข้ามาใกล้ชิดกันเถิด จงผูกพันไว้กับพระคริสต์ “อย่าได้กล่าวว่า การสมคบคิด แก่ทุกสิ่งซึ่งชนชาตินี้กล่าวว่า เป็นการสมคบคิดนั้น และอย่ากลัวสิ่งที่เขากล่าว หวังอย่าครั้นคร้าม พระเยโฮวาห์จอมโยธา พระองค์นั้นแหละ จงถือว่าบริสุทธิ์ และให้พระองค์ทรงเป็นความกล้าของท่าน และให้พระองค์ทรงเป็นความครั้นคร้ามของท่าน แล้วพระองค์จะทรงเป็นสถานบริสุทธิ์ และจะเป็นศิลาที่ทำให้สะดุด และเป็นหินให้ล้มลงแก่ทั้งสองวงศัวนของอิสราเอล เป็นบ่วงและเป็นกับดักแก่ชาวเยรูซาเล็ม และคนเป็นอันมากในหมู่พวกเขาจะสะดุด และล้มลง และแตกหัก และติดบ่วง และถูกจับไป”

“โลกคือโรงละคร บรรดานักแสดง คือผู้อยู่อาศัยทั้งหลายในโลกนี้ กำลังเตรียมตัวเพื่อแสดงบทบาทของตน ในละครยิ่งใหญ่ฉากสุดท้าย พระเจ้าถูกมองข้ามไป ในหมู่มวลมนุษยชาติอันใหญ่หลวงนั้น ไม่มีความเป็นน้ำหนึ่งใจเดียวกัน เว้นแต่เมื่อมนุษย์สมคบกันเพื่อให้บรรลุจุดประสงค์อันเห็นแก่ตัวของตน พระเจ้าทรงทอดพระเนตรอยู่ พระประสงค์ของพระองค์เกี่ยวกับบรรดาผู้ใต้ปกครองที่กบฏของพระองค์จะสำเร็จเป็นจริง โลกนี้มิได้ถูกมอบไว้ในมือของมนุษย์ แม้ว่าพระเจ้าจะทรงยอมให้องค์ประกอบแห่งความสับสนและความไร้ระเบียบมีอำนาจครอบงำอยู่ชั่วระยะหนึ่งก็ตาม อำนาจหนึ่งจากเบื้องล่งกำลังทำงานเพื่อนำไปสู่ฉากยิ่งใหญ่สุดท้ายในละครนั้น—ซาตานมาปรากฏเป็นพระคริสต์ และกระทำการด้วยการล่อลวงแห่งความอธรรมทุกประการท่ามกลางคนเหล่านั้นที่กำลังผูกมัดตนเข้าด้วยกันในสมาคมลับ ผู้ที่กำลังยอมจำนนต่อความหลงใหลในการรวมตัวเป็นพันธมิตรกำลังดำเนินตามแผนการของศัตรู เหตุจะตามมาด้วยผล”

“การลวงละเมิดได้เกือบถึงขีดจำกัดแล้ว ความสับสนอลหม่านปกคลุมโลก และในไม่ช้า ความหวาดกลัวอันใหญ่หลวงจะมาถึงมนุษย์ทั้งหลาย จุดจบบ่อยใกล้อย่างยิ่ง เราผู้รู้ความจริงควรเตรียมพร้อมสำหรับสิ่งที่กำลังจะประดังมาเหนือโลกในไม่ช้าอย่างเป็นการประหลาดใจอันท่วมท้น” Review and Herald, September 10, 1903.